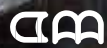

ПЧЕЛНИЦА

Часопис ученика ОШ "Светозар Марковић" Лесковац децембар 2019. број 6

Реч уреднице

2. Реч уредника
3. Школа кроз време
4. Награђени такмичари
5. Ученици генерације
6. Чаробњаци четкицом и пером
12. О ђила
13. Које годишње доба је најлепше?
14. Књига VS филм
16. Један дан у школи

Пчелица
Лист ученика и наставника
ОШ „Светозар Марковић“ у Лесковцу
Година VI број 6, децембар 2019.
Оснивач и издавач:
ОШ „Светозар Марковић“
Улица: Лесковачког одреда бр. 6
16 000 Лесковац
Тел./факс: +381 16 243 244
Имејл: svetoarmarkovicle@yahoo.com
Веб-сајт: www.svetoarmarkovic.edu.rs
Главни и одговорни уредник:
Виолета Алексић
Лектура:
Марко Костић
Графичка припрема:
Татјана Јовановић

Од броја до броја, прође година, година као трен, а тај трен однесе са собом милион догађаја школских – раздраганих, лепих, смелих, тужних покатакд, важних, одлучујућих, незаборавних. Однесе трен, али не у неповрат, јер за вас ради редакција Пчелице и бележи све што је прошло.

Од броја до броја прође година, тако се броје и рођендани, а овогодишњи број слави јубиларни, 115. рођендан наше школе.
Па срећан ти рођендан, драга школо!

Занимљиво је да сам појам рођендана асоцира на време које је прошло, не на оно које је пред нама. Рођенданска окупљања су прилика да се пријатељи сретну и прошетају кроз заједничка сећања. Рођендани броје године уназад.

Зато смо овом брају задали управо ту тему – рођендани, али нећемо причати само о прославама, причећемо о... хм, видећемо.

У разговору са групцом ученика који чине овогодишњу редакцију часописа сазнала сам да никада не прочитају Реч уредника до краја. Верујем да је то до овог реда.

Добро, ево изазова.

Шести број часописа Пчелица уређен је без уређивања. Моји седмаци су добили задатак да га направе по својој вољи. Петра, Ива, Лена, Симеон, још једна Ива, Вера, фото-секција Лара, Исидора и још неки који су се пријавили да мало прекрше забрану употребе мобилних телефона у школи, вредно су радили претходних дана – сакупљали материјал, бирали, читали... Да, да, читали и преводили. Из прикрајка сам приметила да су се добро забављали све време. И ево, драги читаоци, наша Пчелица слави 6. рођендан, зрела је за полазак у школу, спремна, јер ће следећу генерацију неких нових седмака, који ће чинити редакцију, исто тако лагано провести од прве до последње стране у уредништву.

Уживајте!

Школа кроз време

Наша школа данас поносно слави 115. рођендан. Када нешто започнете, никад не знате колико ће трајати. То зависи од добрих намера, квалитета и неговања правих вредности. Ова школа је кроз своју бурну историју управо својом постојаношћу доказала да се оно што је исправно и чисто препознаје у сваком времену.

Подигнута је у част 100-годишњице Првог српског устанка, освештана те давне 1904. године, када је и почела са радом. Тада је била позната као „Урошева школа“, по свом првом учитељу, а затим као „Школа поред реке“ у чврстом загрљају са реком Ветерницом.

Балкански ратови и Први светски рат убрзо су прекинули њен рад. Тек после рата обновљена је и добила је назив „Основна школа првог кварта“. Од 1931. године носила је име чувеног српског научника Јована Цвијића. У том периоду учила је своје ђаке немањићкој издржљивости, Савином христољубљу, кроткости Дечанског, смртности Урошевој, пожртвованости Лазаревој, витевштву

Облићевом, праводољубљу Марковом, благиости Јевросиминој, милости Косовке Девојке, трпељивости раје, видовитости слепих гуслара, смртности српских девојака, одмерености српских сељака.

Ни Други светски рат је није поштедео. Окупатори су малу школску зграду претворили у приватни логор, оградивши је бодљикавом жицом. Међутим, као што је свако зло кратког века, тако је и овај рат завршен.

Ова школа остала је чувар правих вредности као светионика на духовној мапи овог увек узбурканог балканског тла. Данас је њено име Основна школа „Светозар Марковић“, име које поносно представљају сви њени ученици и запослени.

Не знамо шта ће будућност са собом донети, али једно је сигурно – свако кога је дотакао чаробни дух ове школе, увек јој се радо враћа.

Награђени Такмичари

На општинским и регионалним такмичењима у току школске 2018/2019. учествовало је више од 100 ученика, многи од њих били су и републички такмичари.

Српски језик - граматика

Сташа Здравковић 5/1
Ива Марковић 5/1
Богдан Младеновић 6/2
Симон Илић 6/2
Миња Николић 8/2
Марко Миладиновић 8/1

Српски језик – рецитатори

Нађа Андрејић 8/2

Српски језик – књижевна олимпијада

Марија Пејић 8/1
Ђорђе Тодоровић 8/1
Николија Митић 8/1

Литерарно-ликовни конкурс Задужбине „Доситеј Обрадовић“

Екипа:
Настасија Ибраимовић 3/3
Агатија Исаиловић 3/3
Јована Стојановић 3/3
Софија Стојиљковић 3/3
Хана Шмелцеровић-Цакић 3/3
Екипа:
Мила Аврамовић 3/3
Нађа Маринковић 3/3
Лука Рончевић 3/3
Теодор Митровић 3/3

Енглески језик

Николија Митић 8/1

Биологија

Исидора Јањић 7/5
Зоран Коцић 7/3

Математика

Никола Микић 3/2
Новак Миленковић 3/3
Хана Шмелцеровић Цакић 3/3
Дуња Стошић 3/3
Теодора Красић 3/3
Сташа Стојановић 3/3
Алекса Цекић 3/3
Петар Минић 3/1
Петар Минић 4/1
Огњен Стаменковић 4/1
Ива Марковић 5/1
Јана Стојиљковић 5/1
Јања Мирашевић 5/1
Јана Ђокић 5/1
Ања Петковић 5/1
Богдан Трајковић 5/2
Константин Сибиновић 5/1
Вељко Станковић 5/1
Вук Савић 5/2
Душан Стојковић 6/1
Ана Момировић 6/2
Јанко Васић 6/3
Марија Младеновић 8/1

ТИТ и ТИО

Лола Стојановић 6/2
Мила Димитријевић 6/1

Историја

Лука Павловић 6/3
Павле Паић 7/2

Ликовна култура

Милош Шароњић 5/1
Ива Петровић 5/4
Лука Нешић
Алекса Ђорђевић 7/2
Јелена Станковић 7/2
Маша Буразор 8/3
Алекса Димитријевић 8/3
Марко Миладиновић 8/2

Хемија

Матија Стојановић 7/1
Теодора Стојичевић 7/1
Зоран Коцић 7/3
Димитрије Толић 7/2

Атлетика-појединачно

Зоран Ђорђевић 8/3-трка на 100м
Лазар Аризановић 8/1-скок у даљ
Предраг Симић 8/2 -бацање кугле

Пливање - појединачно

Тара Ракић 4/1–прсно
Павле Јојић - 5/3прсно
Сара Станковић 2/3- леђно
Ивона Тасић 7/2-прсно
Миња Ристић 4/1- леђно
Огњен Обрадовић 7/2- леђно
Ђорђе Станковић 7/1- леђно
Даница Ристић 6/1-делфин
Марко Ристић 6/1- делфин
Сара Костић 4/1- краул
Теодора Николић 2/1- прсно
Симеон Тасић 6/2- леђно
Филип Јовић 6/1- делфин
Ђорђе Митић 5/1-краул
Николија Панајотовић 2/2- прсно
Дуња Стошић 3/3- леђно

Атлетика-екипно

Ивона Перић 7/1-трка на 100м
Александра Јањић 8/4 -трка на 300м
Петра Радовановић 8/1-трка на 300м
Радмила Јовић 7/2-трка на 600м
Анђела Ђорђевић 7/1-скок у вис
Петра Јовановић 5/3-скок у даљ
Ивона Тасић 7/2-бацање кугле
Тијана Данковић 8/4- бацање кугле
Штафета:
Ивона Перић 7/1
Петра Јовановић 5/3
Лидија Пешић 7/1
Александра Јањић 8/4

Ученици генерације

Ево, налазимо се на крају стазе дуге осам година. Иза нас је много успона и падова, смеха и туге, љубави и по која суза. Трудили смо се да на свим пољима будемо успешни и постанемо, што је и најважније, добри људи. Већина наставника се и слаже да смо били мало напорни, али само позитивно. Међу нама је било много добрих ђака, али из сваког одељења се издвојио неко ко је представљао нашу школу на неком од такмичења и остварио запажене резултате. Зато их овом приликом издвајамо као предводнике ОШ „Светозар Марковић”. То су: Марко Миладиновић 8/1, Ђорђе Тодоровић 8/1, Марија Пејић 8/1, Марија Младеновић 8/1, Николија

Митић 8/1, Миња Николић 8/2, Наталија Савић 8/2, Ива Стаменковић 8/2, Алекса Димитријевић 8/3, Даница Стевановић 8/3, Анђела Станојевић 8/3, Сара Ђорђевић 8/4 и Марко Станковић 8/5. Хвала им што се због њих чуло оно навијачко: „Светозар, Светозар!!!”. Сви они су наши победници, али се ипак неко мало више издвигло својим резултатима и показао нам да је с поносом био ђак ове школе. Једногласно за ђака генерације изабран је Ђорђе Тодоровић 8/1. Раме уз раме је и спортиста генерације Зоран Ђорђевић 8/3. Обојица ће мало више рећи о себи у даљем тексту.

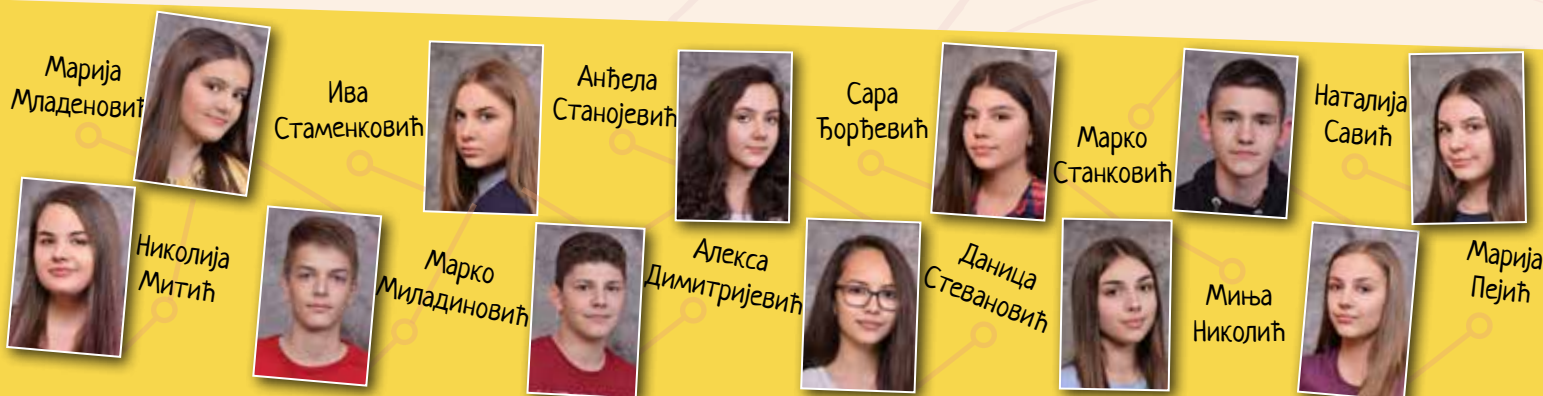
Ђак генерације

Моје име је **Ђорђе Тодоровић**. Рођен сам 25. маја 2004. године. Јако сам поносан што сам своје детињство провео у Основној школи „Светозар Марковић”.

Првих дана школовања учитељица Оливера усадила је у мени љубав према школи и учењу. Уз њену помоћ и помоћ мојих наставника, успео сам да постигнем значајне резултате на такмичењима и постанем носилац Вукове дипломе.

У петом разреду сам уз наставницу Тању заволео биологију и две године сам био учесник Округлог, а једне Републичког такмичења, где сам остварио врло запажене резултате.

Осми разред обележиле су припреме за Књижевну олимпијаду са мојом разредном Бубом, као и учешће на такмичењима. Поносан сам што у Гимназију носим знање из школе крај реке.

Спортиста генерације

Зовем се **Зоран Ђорђевић**. Рођен сам 10. септембра 2004. године и поносан сам што сам био ученик школе „Светозар Марковић”.

Учествовао сам на такмичењима из математике, техничког и информатичког образовања и освојио врло запажене резултате. Љубав према поезији усадила ми је наставница Буба и због тога јој неизмерно хвала.

Ипак, моја највећа љубав је спорт. Учесник сам разних такмичења у фудбалу, пливању и

атлетици. Посебно издвајам ово последње, где сам уз велику помоћ својих наставника физичког васпитања (Тање, Мире и Миодрага) успео да будем представник Јабланичког округа на Републичком такмичењу и освојим 11. место у Србији.

Све ово остаје урезано у срцу као нешто најлепше у животу јер је то део мог одрастања, као и подстицај да шта год будем радио – верујем у своје снове.

Чаробњаџи четкицом и пером

Амелина Сaitовић 2019.

Волите себе и цео свет

Љубав може бити тако чудна,
Понекад и узалудна,
А опет посебна, тајновита,
искрена.
Љубав није само реч,
Не може се описати,
Треба је доживети.
Не може се гумицом обрисати,
Па ни оловком записати.
Најлепши је осећај,
Некад и лош предосећај,
Нека ране са собом носи,
Док их друга опет односи..
Не треба изгубити то божанско
осећање,
Волите себе и цео овај прелепи
свет,
Даје се на знање!

Теодора Драшковић 7/2

Богдан Младеновић 2018.

Можда моја љубав расте

Нешто се чудно дешава,
Срце ми се смекшава,
Нешто стварно осећам,
У стомаку све се мрси
Као огромни таласи.

Тада само о њему мислим:
Шта ради, где је?
Можда ми се смеје.
Распитујем се стално
Воли ли га неко тако бајно.

Пошто је у другој школи,
Даљина ме боли,
Он још не зна да га потајно
гледам,
Да осмехе му радо предам,
Да му песме пишем,
Да због њега дишем.

Друкчије је ових дана.
Можда моја љубав расте,
Можда његову односе ласте,
Љубав стварно чуда ствара
Овог хладног јануара.

Он не зна да ми улепшава
сваки дан,
Чак ми ни понедељак није
мучан,
Јер знам да ћу га срести.
Више се ничега не бојим,
Он мој свет чини мојим.

Маша Пешић 7/2

Љубав – то дивно осећање

Љубав је дивно осећање,
За љубав није потребно никакво
знање.
Љубав је кад волиш цвет који
цвета,
Љубав је и птица током лета.
Љубав је лист који листа,
Река која блиста.
Љубав је сваки породични дан,
Љубав је најлепши сан.
За сјај у мајчином оку,
Нежност и њену бригу,
Љубав је реч мала,
Ни у велику књигу не би стала.
Љубав је и петица у школи
И када те неко воли.
Али љубав и грешка може бити,
У љубави се ништа не сме крити.
Може бити случајност,
А може и бескрајност.
Љубав је кад волиш јутро које
свиће,
Љубав је кад волиш свако живо
биће.
Да ли је љубав реч само,
Хајде да испитамо!

Ива Јовановић 7/3

Богдан Младеновић 2019.

Симеон Тасић 2018.

Свети Сава

У старом Расу, једног лепог дана,
Родила је сина жупаница Ана.
На двору оца свога имао је славу,
израстао у доброг момка,
најмудрију српску главу.

Растко је хтео више, те остави
родни дом,
Руке пружа према Богу и царству
небеском.

Кренуо је ка истоку, тамо далеко,
према мору,
у топлини рајског сјаја, на прелепу
Свету Гору.
Три товара блага свога положи
братству на дар,
уз божју помоћ и вољу сагради
манастир Хиланадар.

Пред олтаром свога храма сад се
Сава Богу моли
да се свак' са сваким воли, да брат
с братом проговори.
Да Србија снажна буде, без ратова
и без крви,
и да свако дете може да пође у
разред први.
Да се српска школа шири и дух
свети православља,
да сви Срби снажни буду, пуни
среће, пуни здравља.

Данас свако дете знаде ко
писменост нама даде,
те с поносом слави славу, школску
славу – Светитеља Саву.

Леа Ђорђевић 6/1

Јесен

Јесен, лепа и шарена
Донела нам корпу
Зрелог воћа:
Жуте крушке
И црвене јабуке,
А ту је и грожђе
Сочно и слатко
Да се слади
Дете свако.

Тадија Станковић 2/1

Зима

Ујутру, уз прве зраке сунца, најлепше је када угледаш мале, беле и сјајне пахуљице како падају и украшавају овај град. Бела вила је већ зачарала цео град и дрвећу је дала беле покриваче.

Мале животињице сакупљају храну за зиму и беже у своја склоништа. Птичице одлазе, а лишће опада. Напокон је дошла зима. Облачим јакну и стављам шал, рукавице и капу да ме греју. Излазим напоље и једино што чујем свуда око себе јесте весела граја деце. Неки се грудвају, неки праве Снешка Белића, а неки само уживају у погледу. Одлазим до језера близу куће које је сад постало клизалиште. Обувам клизальке и стајем на лед. Ветар ми носи косу, а нос ми црвен од хладноће. Посматрам веверицу како бежи у своје гнездо, и последњу птицу која нам полако маше и одлази. Облаци су заклонили сунце, које би да још греје. И оно нам се смешка и поздравља нас. Једна грудва ме погодила у леђа, окрећем се и видим стару пријатељицу. Поздрављамо се и настављамо да ћаскамо.

Тек када сам угледала насмејана лица свуда око себе, схватила сам да је зима једно чаробно годишње доба, које може донети много магије у мали градић.

Илија Момчиловић 2018.

Ива Костић 7/2

Љубав

Љубав је снага за кошаркаше,
Она подржава младе
одбојкаше,
Љубав осећа и мали зека,
Па чак и залеђена велика река.
Љубав увек мази, чувај, пази,
Дату реч не гази.
Срце и памет заједно употреби,
Знам да је тешко,
Ал осмисли вешто.
Љубав ти даје осећај тај
Да ноћу додирујеш звезде
Које небом језде.
Љубав из срца зрачи,
Она свима много значи.

Анастасија Пејчић 7/3

Драги Деда Мразе

Зовем се Ива, идем у трећи разред.
За Нову годину ми од тебе не треба
ништа, све сам то добила од маме
и тате. Нисам мала, знам да не
постојиш. Ипак, ако баш хоћеш, даћу
ти још једну шансу, ако ми испуниш
само једну жељу. Имам старију
сестру и хоћу да је мало уразумиш.
Када радим домаћи, она неће да
ми помогне. На пример, неће да
ми уради домаћи из математике.
Неће ни из српског. Питам се, зашто
онда постоје старије сесте, јер ја
бих то урадила за њу. Зато хоћу за
Нову годину, да моју старију сестру
попрскаш мало магичним прахом,
можда ће постати боља.

Твоја Ива
Ива Алексић 3/2

Сташа Здравковић 2019.

Чуј ме, свете!

Чуј ме сада, свете, испричаћу теби,
Јер никоме другом ово рекла не бих.
Верујте ми – није за јавност ширу
Ово што пишем на папиру.

Јутрос на вестима један доктор јави
Да нису мобилни телефони здрави.
Баш се питам шта се то збило,
Каква је то болест – далеко је било!

Тад за сваки случај, како се каже,
Однесем телефон код доктора Драже,
Да ми га прегледа и измери ватру,
Али он ме посла Пери психијатру.

Терао га Пера да жмури, да дише,
Па мало латински, а по српски више.
„Здравље Вам мобилног сасвим је у реду,
Само му редовно уплаћујте креду.“

Мој телефон ћутке подносио бројке,
Разне заврзламе, јаук, смех и псовке,
Ал' само се једном потрес'о прилично
Због случаја који мени десио се лично.

Јер баш због мобилног ја доживех муке,
Једном лепом дечку слала сам поруке,
Преко мреже грлила га стално,
Користећи ово мало чудо генијално.

Али једног дана ја вам хтедох пући,
Јер телефон није свемогући.
Почех ја због дечка да једем све мање,
А он преко плота отрча код Сање.

Е зато, мој свете, немој бити блесав
И не води љубав преко ес-ем-ес-а.
Мој нека вам случај послужи поучно,
Остави мобилни и грли својеручно!

Наталија Милошевић 8/4

**(Трећа награда на републичком литерарном
конкурсу „Уметник из школске клупе“)**

Јован Тасић 2019.

Како бити свој у данашње време

Одрасли мисле да је деци живот лак –
иду у школу, играју се, једу и спавају.
Ми – деца, знамо да то није истина.
Много труда и учења морамо да
уложимо у себе да бисмо имали боље
сутра. Поред тога, деца брину и како
да се лакше уклопе у друштво. Како
бити део друштва, а ипак остати свој?
У данашње време, то није лако
постићи. Друштво тешко прихвата
оригиналне појединце, сматрајући
их „чудацима“. Зато деца чине разне
поступке, некада и на своју штету
да би се допала појединцима. Тако
упадају лако у невоље, а губе своје
личне особине. Незадовољство онда
достиге врхунац када их деца којој
желе да се допадну стално одбацују.
То је већ велики проблем, који захтева
озбиљан приступ у решавању.
Најважније од свега што сви морамо
да знамо је – ако нас једно друштво не
прихвати, постоји још много другара
којима ћемо се допасти баш такви
какви јесмо.
**БУДИТЕ ОНО ШТО ЈЕСТЕ – СВАКО ТО
МОЖЕ НА СВОЈ НАЧИН!**

Сташа Нешић 7/2

Лена Алексић 2019.

Мила Димитријевић 2018.

Милица Жунић 2019.

Јесен у мом крају

Свако годишње доба је лепо на свој начин. После топлог лета, стигла нам је хладна јесен пуна својих чари. Дрвеће је скинуло зелене хаљинице и обукло жуте јакне, које ћа брзо нестати. Трава је посута јутарњом росом, која личи на светлуцаве шљокице. У парку се чује дечја граја, која плаши голубове и омета веверице док скупљају храну за зиму. Небо је постало тмурно и сиво, јер је тужно што га сунце лагано напушта.

Наше баке спремају кисели купус, паприку туршију и ајвар. Птице селице пакују кофере за топлије крајеве. Киша је све чешћа и упорнија. Када ветар дува, делује као да милион опалог лишћа почиње да плеше. Дани су сада краћи, али не мање забавни.

Јесен код неког изазива весеље, а код неког тугу. Јесен је једно од мојих омиљених годишњих доба. Волим га зато што се забављам, ускачем у опало лишће, једем укусне мандарине.

Свако годишње доба нам доноси нешто лепо, па тако и од јесени добијамо мирисне плодове, златно опало лишће и лепу слику природе.

Мина Павловић 3/2

ЈЕСЕН У ВОЋЊАКУ

У воћњаку суво лишће пада,
то је знак, да је јесен изнад града.

Ветрић тихо пирка,
и суве гране благо дирка.

На грани, жута крушка
се њише и на јесен мирише.

А небо, небо весело жмирка,
и труди се да отера сузе
са свог ведрог лика.

Василије Стаменковић 3/2

Ива Миљковић 2019.

Шта значи бити писмен

Бити писмен је вештина,
ништа мања,
од музике, кувања и сликања.
Ту вештину учимо у школи
она нам је прозор у свет
и свако је дете воли.

Много рада, много муке,
много стрпљења и науке
док научиш, бројеве, слова и
језике.

Много труда, много снаге
док научиш предмете драге.
Да разумеш граматику,
правопис и математику
физику и информатику.
Али једног дана када додје време
бићу писмен човек
и поносна на себе.

Леа Ђорђевић 6/1

Чуј ме свете

Чуј ме свете,
ја нисам више оно мало
размажено дете.
Знам да учим, читам, пишем
и мами прашину бришем.

Знам у парку бицикл да возим,
цвеће берем и букет правим.

Доброј шали
знам да се насмејем,
али и да се растужим
кад ме неко слаже.

Чуј ме свете,
Ја сам сад једно велико дете.

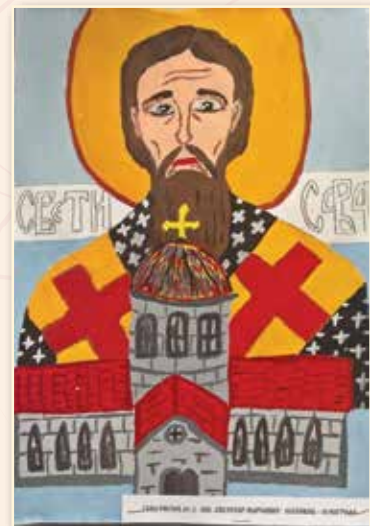
Петра Цветковић 2/1

Богдан Младеновић 2019.

Тијана Стојановић 2014.

Сава Риситић 2019.
(Друга награда на Светосавском
ликовном конкурс)

Шта значи бити писмен?

Када си писмен, тада знаш да пишеш и читаш али, чему то служи?

Бити писмен, ти помаже у пуно ствари, у читању цена за јабукe, у писању Љубавних песама за твоју симпатију, једноставно, служи да би се живео нормалан живот! Али, ако ниси писмен, неке ствари могу да буду катастрофално лоше! Као, на пример, имаш говор, али не умеш да читаш, твоји изговори да си уморан или нервозан неће помоћи, једина ствар која ће помоћи је, да научиш да будеш писмен! Или, требаш да урадиш неки задатак на табли, али због неписмености не умеш да читаш бројеве! Никако не говори да те боли глава, иде ти се у тоалет или ти је креда превише мала. Само признај да си неписмен! Можда те је мало срамота али признај јер немаш ништа друго!

Сада, како бити писмен да се ове ствари не би дешавале? Лако! Само почни да читаш... О да... Ти не умеш да читаш јер си неписмен, па, ово ће бити проблем. Први корак, научи азбуку напамет. Други корак, покушај да читаш, ако не успе, уради све то поново! У реду, како научити да пишеш? То је мало компликованије, али успећемо! Први корак, научи азбуку, други корак, узми оловку и папир, а онда пиши. Трећи корак, ако успеш да прочиташ оно што напишеш, званично си писмен! Сада ћеш умети да напишеш песмицу симпатији! Сада, када знаш шта је писменост, мислим да смо завршили! Довиђења!

Огњен Васић, 5/3

Рођендан је школи

Моја школа је дивна и сјајна
У њој су расли моји тата и мама.

Са школом расту деца
И сваке године прослављају дан
Када је нашој школи рођендан.

Дина Стојановић 2/1

Николета Минић 2019.

Групни рад 2/1 2019.

Алекса Цекић 2019.

Јесен

Јесен је златна дама
Која обоји шуму сама.

Јесен деци дарује
Свакојаке плодове.

Деца воле јесен,
Под лишћем траже кестен.

Шарена је природа цела:
Црвене, жута и зелена.

Птице лете на југ,
Деца им желе срећен пут.

Василије Страхињић 2/1

Одрастање

Важан део мог живота
је то одрастање, та дивота!

Године су пролазиле,
а са њима су обавезе долазиле.

Одрастао сам сваког дана
и стасао у једног враголана.

Одрастање није било лако,
смењивала су се осећања
полако.

Некада су бол и туга
била моја два нераздвојна
друга.

Често су радост и срећа били на
престо
и са бесом и разочарањем
мењали место.

Симеон Тасић 7/2

Јесен

Стиже јесен у својој најлепшој, златној хаљини. Лагано корача и доноси своје најлепше боје и мирисе. Јесење боје су украсиле мој крај, природа је добила нови сјај.

У сваком кутку мог краја осећа се промена, све одише јесењим мирисом. Јутра су свежа, а дани краћи. На лаганом ветру се њишу зрели плодови који нас маме својим мирисом и бојама. На крошњама дрвећа слабашно трепере листови обојени браон нијансом. Улице и паркови су прекривени сувим лишћем, које представља главну дечју игру у јесењим данима. Деца весело скачу у гомилама јесењег лишћа, прекривају се њиме и бацају га једни на друге. Црвкнут птица је заменио дечји смех. Јата птица селица се селе у топлије крајеве, тамо ће провести хладне зимске дане. Природа се полако припрема да утоне у зимски сан. Људи припремају огрев за хладне дане. Небом плове сиви облаци који доносе хладне јесење кише.

Уживам у јесењим чарима као што су свежа јутра, скакање по кишним барицама и укусима сочних плодова. Уживам у припремама за зиму и жељно ишчекујем игре на снегу.

Николија Панајотова 3/2

Geburtstage früher und heute

Geburtstage haben sich in den letzten Jahrzehnten dramatisch verändert. Früher hatten Kinder Spaß, spielten und sprangen an ihren Geburtstagen. Jetzt ist alles anders, an Geburtstagen schaut man auf Telefone, kommuniziert nicht und das macht heute Spaß. Mit der diesjährigen Show wollten wir zeigen, dass es eine großartige Zeit ohne soziale Netzwerke sein kann, und wir werden es zeigen, indem wir den 115. Geburtstag unserer Schule feiern

Ана Момировић 7₂

Петра Стојановић

Симеон Тасић 2019.

Теодора Ђорђевић 2019.

Мила Димитријевић 2019.

Jugend ist...

Jugend ist der schönste Teil unseres Lebens. Jugendliche werden von anderen wirklich bewundert, weil sie so sorglos, überdreht und albern sind. Jugendliche sind auch sehr intelligent, nett, fürsorglich und ehrlich. In unserer Jugend lernen wir viel über Respekt, Verhalten und Toleranz. Manche Leute sagen, Teenager benehmen sich wie kleine Kinder, aber ich bin damit absolut nicht einverstanden. Abschließend möchte ich für immer ein junger Mensch sein!

Јулија Ракић 8₃

Compleanni prima e oggi

I compleanni sono cambiati radicalmente negli ultimi decenni. In passato, i bambini si sono divertiti a giocare e saltando nei loro compleanni. Ora tutto è diverso, ai compleanni si guardano i cellulari, non comunicano tra loro, e oggi questo è divertente. Con lo spettacolo di quest'anno, vogliamo dimostrare che anche può essere divertente senza i social network, e lo mostreremo celebrando il 115 ° compleanno della nostra scuola.

Ива Игњатовић 7₂

Birthdays

Everyone loves birthdays. Whether we go to someone's party or we celebrate our own, birthday parties always make us feel excited. There is no person in the world who does not like hanging out with friends, eating a birthday cake, music and dancing. If you are the one who is throwing a birthday party, you feel very special and happy also because of getting presents.

When we are children we care more about how we celebrate our birthday than when we grow up. Kids invite all their friends, the cake must be designed to remind of a favourite character from the most popular cartoon and the presents have to be perfect. Everyone is running, jumping, dancing, laughing, chasing each other and in the end, they all get exhausted. The food has to be pizza and soda, of course. All in all, the birthday party must be perfect. However, as we are getting older, parties become less interesting. We invite a couple of our closest friends, everyone is sitting in a fancy café and looking at their phones. No one is so creative anymore, so the present usually turns out to be money. The food is okay, nothing unusual, probably just some more pizza, soda and a cake that we just seem to like. Some people don't even like celebrating their birthday, so they just end up staying at their house with the closest family members. My birthday this year was pretty awful. I had the stomach flu so I couldn't eat anything because I would immediately get sick. But I think all of my friends had a great time and I am really glad about it.

After all, we should at least appreciate the thought of someone organizing everything and their desire to make us happy. Because the best part of every birthday party is seeing everyone smiling and enjoying.

Дуња Стојановић 7₃

О Ћила

Мангава бизо кло овав

Шукар лава тут ме те бистрав,
На мислинава упра туте више
На, пале мо муј лела те асал
И пале кло о животи бут шукар,
Али пале авеја ту ђуминеја ма,
Пенеја мангава тут,
Пале исто прича десинипе,
И акава пути веруинава тут ме.

А ђанава да ман дукавеја,
Пало савопути ман ховавеја,
Авеја манде кад аћовеја кокори,
Ту никад на мангљанима ни хари.

Мангава бизо кло ме те овав,
Ма писин маје ем бистри ман,
Боље бизо кло ме те овав,
Него туја ме те аћовав.

Мангава бизо кло ме те овав
Нико више те ровав,
Боље бизо кло ме те овав,
Него туја ме те аћовав!

Драган Бекташевић

Ме туће никад зло на мислинђум

Ме туће никад зло на мислинђум,
Због туће акаја боја добинђум,
Ме дија ме даде на шунђум,
Туја те овав мислинђум.

Са адава због туће ђерум,
Ка ламен мислинђум,
Ко краво са адава узалуд ине,
Јер ту хињан бутнабrome,
Морандиљан јек диве ман ђорорја
те напустине.
И те јача аћиле правде,
Со бут мангљам јак авере.
И ту ђељан коро Исус упре
А маје ано вило аћиљаљн заувек.

Елеонора Алимовић

Не знам да ли си срећна

Лепо би било кад бисмо се
опет срели,
Можда би тад исту срећу
хтели.
Не знам да ли си срећна
или се кајеш, ја у животу
имам све,
Само ми ти недостајеш.

Тасим Барјамовић

Које годишње доба је најлепше?

Годишња доба су наши изговори за смех, радост, учење и дружење. Зато никако не можемо да се договоримо које годишње доба је најлепше, али нам можда ви можете у томе помоћи.

У школско двориште се прво ушуња јесен. Сакривена у крошњама школских кестена, стрпљиво чека да је деца позову да уђе у учионице.

Јесен 2018. је прво испунила школу шареним бојама, мирисима јесењих плодова, шуштањем златног лишћа, а онда се поклонила првацима приредбом поводом њиховог пријема у Дечији савез.

Ухватила је децу за руке и одвела их у паркове. Тамо им је показала зашто је важно да се чува природа.

Родитељима је намигнула, па су се и они прикључили јесењим авантурама. Заједно са децом направили су најлепше сендвиче.

Док је јесен смишљала нове игре, деца су причала о лепотама Србије, о значају Вука Караџића, дружила се са вршњацима из других школа.

Моја лепа Србија!!!

Крај јесени је обележила прослава Дана школе. Уз музику, лепе речи, дечије филмове и дружење са пријатељима из Северне Македоније, школи поклонисмо највише што смо могли – наше срце.

Док смо још прикупљали утиске, бану зима. Скратила нам обданицу, али нам продужила весеље кроз зимске чаролије и припреме за празнике.

И тако, у радости и весељу испратисмо 2018. и дочекасмо Нову годину, унапред се радујући пакетићима које ћемо заслужено добити.

У новој 2019. обележисмо Светог Саву како доликује, па кренусмо на распуст.

А онда приметисмо прве висибаве и љубичице. Мамама смо честитали празник, а свима нама ново пролеће. Пред Васкрс смо организовали продајну изложбу и тражили златно јаје у Спомен-парку. Са топлим данима све оживе. Почеше договори о екскурзијама и настави у природи, такмичења и награде.

И тако је прошла година, ми дођосмо до распуста, а не нађосмо одговор на питање које је годишње доба најлепше. Можда ви знате одговор, па нам га шапните.

Филм VS КЊИГА

Књига или филм, то и није дилема каква се на први поглед чини. Књигољупци ће одабрати књигу увек, филмофили ће бирати филм. Ипак постоје филмска остварења која превазилазе књижевно дело по ком су снимљена, али верујте, љубитељи књига вам то никад неће признати. Понекад, кад су заљубљени у неку књигу, ма како добре критике чули, они неће погледати филм, како би слику своје омиљене књиге сачували само за себе.

Наши ученици су поделили своје импресије о погледаним филмовима и прочитаним књигама. Ово су препоруке.

Поред мене

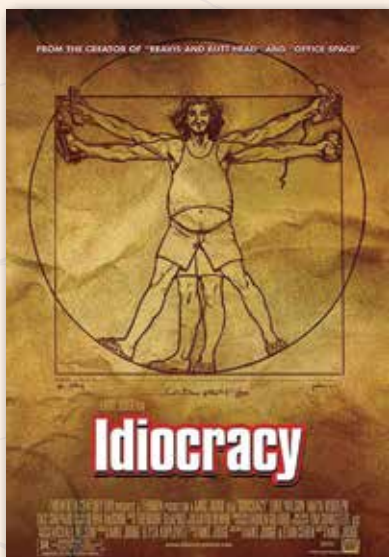

Данашњи ђаци немају много разумевања за наставнике. Колико год се они трудили да разумеју своје ученике и понуде им помоћ у неким тешким тренуцима, ученици не прихватају помоћ. У филму „Поред мене” професорка историје Оља покушава да помогне својим ученицима јер је схватила да их друштво губи. Проблем је настао када је група њених ученика нападне, полије фарбом, све то сними мобилним телефон и постави на мрежу. Љута на своје одељење, Оља им одузме телефоне и закључа их у школи. Током те једне ноћи они сазанју много тога о проблемима са којима се сусреће свако од њих (сиромаштво, неприхватање, национализам, насиље, љубавни проблеми), али међу њима почиње и да се развија пријатељство, поверње, емпатија. Свако од њих је био посебан на свој начин који карактерише музика коју слушају, начин изражавања, стил облачења.

Филм је интересантан и поучан јер представља огледало данашње омладине и требало би да га одгледају и млађе и старије генерације.

Јелена Живковић 8₃

Идиократија

Филм који бих ја дефинитивно свима препоручила је „Идиократија”. Џо и Рита су изабрани да учествују у експерименту који подразумева хибернацију на годину дана, али се сплетом околности буде пет векова касније у будућности! Буде се у потпуно новом свету који је затрпан ружним зградама и високим планинама смећа, свету који је пустиња у сваком смислу – у њему нема биљака, нема људскости јер људи се не друже, само гледају бесмислене ТВ програме, играју игрице, једу брзу храну и пију сокове од којих произвођачи зарађују милионе, а при том загађују планету. Људи су означени кодовима као да су роба, а пошто Џо нема код, упада у проблем и завршава у затвору. Решење његовог проблема, али и планете налази се у његовој интелигенцији.

Овај филм би требало да нам покаже како слепо праћење трендова, маркетиншки утицаји у комбинацији са необразовањем и незаинтересовношћу за заједницу и свет могу погубно утицати на будућност човека и планете Земље.

Дуња Стојановић 7₃

Лето кад сам научила да летим

Писац: Јасминка Петровић

Прочитала сам доста тинејџерских књига, углавном су то били романи. Јасминка Петровић је писац који пише за тинејџере и у чијим делима ћете се дефинитивно пронаћи. Написала је више од 30 књига, али једна од најбољих и најупечатљивијих је књига „Лето када сам научила да летим“ која описује животни период када „учиш да летиш“, тј. границе између детињства и младости. Главна јунакиња је девојчица Софија која иде на летовање на Хвар са две баке, што за њу представља праву катастрофу. Међутим, то летовање се претвара у незабораван провод. Софија тамо упознаје родбину и суочава се са последицама рата. Ако прочиташ ову књигу, научићеш да летиш и ти или да се бар мало подигнеш са земље, притом да се слатко исмејеш.

Мила Димитријевић 7,

Дневник Ане Франк

Писац: Ана Франк

У књизи се ради о девојчици која је живела са својим родитељима у време Другог светског рата. Била је Јеврејка па су се скривали у тајним просторијама тавана једне куће у Амстердаму. Ана је писала дневник у коме је бележила своја осећања за време рата. Неколико година касније док је Други светски рат још трајао, немачки војници су их пронашли и одвели Ану и њену породицу у логор. Тамо су убијени, а њен дневник је пронађен на тавану куће у којој су се скривали и сведочи о једном ужанском времену.

Ова књига је мене растужила када сам је читала зато што су мучили њену породицу. Књига је врло занимљива и била сам пуна емоција када сам је читала.

Наталија Цонић 5,

Кад дневник проговори

Писац: Ивана Кнежевић

Књига која је на мене оставила највећи утисак је роман „Кад дневник проговори“. Главни лик је дечак Јован који се због пресељења повукао у себе и престао да говори. Његови родитељи су се трудили и покушавали на све могуће начине да га натерају да проговори, чак су тражили и помоћ психолога, али ни то није успело. Све док дечаку није прорадила грижа савести и док није почео да размишља о свом старом комшији и ситним неправдама које су он и његови другари нанели том удовцу. Сазнао је да је бивши комшија преживео мождани удар и да је сада у дому без игде икога. Одлучио је да га посети и прву реч после дужег времена проговорио управо са њим. Препоручујем ову књигу свима зато што нас учи да будемо добри, поштени, хумани, племенити, а не себични и лоши, јер лоше емоције трују душу и тело.

Ива Марковић 6,

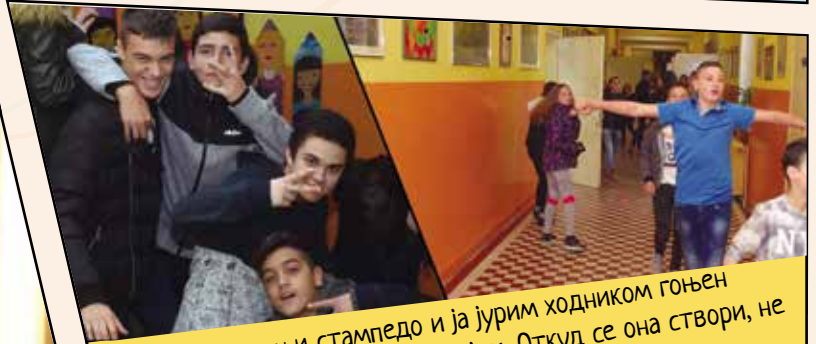
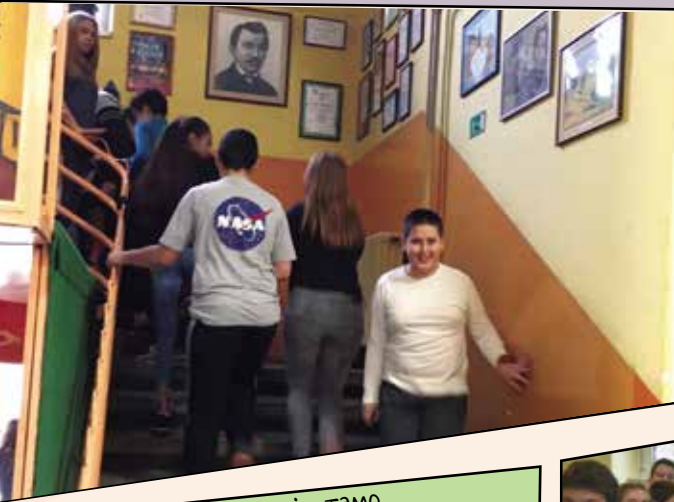
ЈЕДАН ШКОЛСКИ ДАН

Не волим школу. Не волим гужву по ходницима, не волим часове, дуге и досадне. Не волим наставнике, не волим да учим, то највише не волим!

Звона ме депримирају, најпре будилник, онда сва школска звона...добро нека школска волим да чујем.

И онда, шта се са мном деси нисам сигуран. Уђем у школу и не могу да скинем глупи осмех са лица. Као доктор Џекил и господин Хајд.

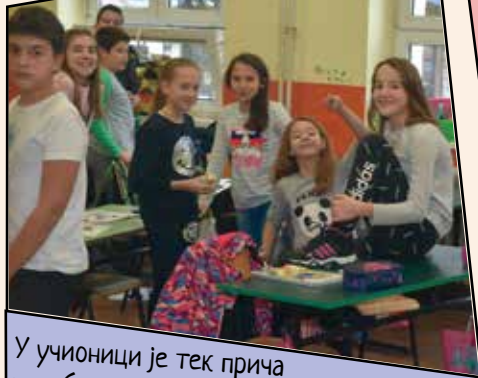

Ухвати ме јутарњи стампедо и ја јурим ходником гоњен неком лудом позитивном енергијом. Откуд се она створи, не знам, не питајте мене.

Проћем поред канцеларије, тамо наставници, једва чекам да ухватим поглед и зацвркућем "Добро јутро, наставнице", "Добро јутро, наставниче" и то гласом који уопште није мој! Страшно!

Затвори врата!!!

У учионици је тек прича посебна. Срећа, чиста, она највећа и ја бих да их све изгрлим и изљубим ко род најрођенији.

Часови. Слушам наставнике, мало њих, мало добацавања својих другова, мало себе и смејем се. Смејем се свему што изговоримо, свему што нам се дешава, смејем се онако од срца. То се, кажу, дешава кад си срећан. Кажем вам, тај глупи осмех није мој!

Понекад се сретнем и са директорком. Добро, то треба да се заслужи. Рецимо сломиш столицу или те ухвате са мобилним на часу. Али она, својим мирним тоном објасни како то није лепо и ја сам опет срећан.

Звоном ми почиње, звоном се и завршава школски дан. Поздравим све на почетку, поздравим све на крају дана. Излазим из школе и тај осећај среће ме држи још дуго. Тамо негде близу куће, схватам да ми је глупи осмех још

увек на лицу. Тета Мара, комшиница, добацује: "Мишо, ти баш волиш школу! Видим ти по осмеху да се данас нешто лепо десило". Не волим школу! - дође ми да викнем, узалуд, не би ми поверовала. Мада, кад боље размислим, можда ми и ви не верујете?!